

Mare, 1982, sau din antologiaq "UMBRA NOASTRĂ CUVÂNTUL", Echim
Vancea, Gheorghe Pârja, Ed. Echim, 2003.

IOAN ALEXANDRU

Laudă maramureșană

Cine ești tu cel ce ai pus vulturii peste munți
Fluturii peste livezi floarea de mac
În holdele coapte
Și-ai picurat din stâncă
Izvoare pe văi
Și candelele stelelor peste cerul de noapte
Numai la Pietrosul și Ineul de mă uit
Mi-este de-ajuns
Să te simt părinte
Să nu-mi fie teamă când voi muri
Că și de firul de iarba ce-l calc
În Basileea Ta
Aduce-ți-vei înainte de toate
Aminte

ADRIAN ALUI GHEORGHE

Hai, Reiner!

Întâi și-a refuzat numele. Se numea Reiner.
Sau se numea Dimitrie?
Sau poate Iacinto, un nume neobișnuit
printre locuitorii tot mai
abstracți ai unei lumi care se înghesuia
să urce în cer. Sau se numea
Ezra.
Ezra se numea și casa în care locuia și
strada
și țara
și continentul...
Sau nu. Se numea pur și simplu Paul.
Paul e un nume pe care moartea
nu-l vede prea lesne, ea vine și zice:
Unde este Paul?
Dimitrie zice:
Nu știu unde este Paul!
Reiner zice: Paul e obosit, Paul doarme cu femeia lui
și femeia lui
tocmai visează și Paul merge înainte și face loc visului
să intre în lume!
Omar, care tocmai trecea pe acolo
zice morții: Paul s-a dus dimineață
în târgul de câini
să-i învețe să urle ca oamenii!
Yannis s-a apropiat de moarte
și i-a zis: Paul este Reiner sau
e chiar Iacinto.
Iacinto i-a spus morții:

Paul e Edgar!
L-am văzut eu pictându-l
pe Edgar,
ca să se ascundă!
Piotr zice: Paul
nici n-a trecut azi pe aici,
el vine foarte rar pentru că
însămânțează cu nisip
câmpile de la est...!
Atunci moartea zice:
Vei merge cu mine tu, Reiner,
după aia vii și tu Ezra
după care vii și tu Dimitrie
te pregătești și tu Federico
și dacă între timp nu apare Paul
vii și tu Iacinto
și tu Carlos
și tu Piotr
și dacă Paul nu termină de descărcat luna în curte
vii și tu Alexandru
și tu Emanuel
și tu Iustin
și dacă pământul
nu-i tot însămânțat cu nisip vii și tu
Olivian
și tu Christian
și tu Aurelian
și tu Horst
și dacă femeia lui Paul încă visează
limba inorogului mângâindu-i coapsele
vii mai întâi tu Ioachim apoi vii tu
Patrick apoi tu Boris și până vine Paul
din târgul de câini cu mâinile zdrențuite
de mușcături
până se spală de sânge
vii tu Alvin
și tu Eduard și tu Antonio
și până Paul se desparte de Edgar cu care
a întemeiat o biserică pentru frica lor
vii tu Nicanor și tu Yukio și tu Reiner...
Dar pe mine, zise Reiner,
m-ai mai chemat o dată.
Nu-i nimic, zise moartea,
dragă Reiner,
trebuie să înțelegi că toate acestea sunt aleatorii
dacă apare între timp Paul schimbă
ordinea, uite, vezi cum trece un cântec
prin gușa unei păsări ca un glonte
nu știi în săngele cui se va opri
sau dacă soarele se face iarăși cuvânt ca
la început îți dai seama ce grea devine șoapta
și cum ai să poți respira
dintr-un văzduh ca un cap de marină smuls
cu tot cu coșul pieptului...?
Hai, Reiner!

O vezi
și nu-i.

VASILE AVRAM

Tinerețe fără bătrânețe

Cum tremură-n oglindă amintirea
ca într-un lac de somn, transfigurat
de picurarea stropilor de veghe,
coboară-acolo fiice de-mpărat
și se ascund în crengile amiezii
- pedepse izbăvite de trecut -
cum se ascund în sânge proaspăt iezi
din carnea unui trup abia născut.
Închise-n ochiul dublu, al tăcerii
și vinei, ele trec spre viitor.
Prin trupurile lor, corăbierii
timpului gol văsesc ca printr-un nor
și totul e ca-n ziua când lumina
își destrăma misterele și când
un zeu nătâng, recunoscându-și vina,
se retrăgea-n uitare, aşteptând.

ION BAIAS

Nimic...

Nimic nu se compară cu un copil dezvirginat
De către cea mai frumoasă târfă din cartier
Nimic mai strălucitor decât o stea ce se surpă ofând
În străfundurile pline de beznă și fericiri
Ale unui pat udat cu lacrimile plăcerii
Nimic nu este mai frumos
Nimic nu este mai frumos crede-mă că
Nimic și nimeni nu este mai frumos
Ca luna când trece îmbrăcată în rouă
Printre picioarele unui Tânăr impotent întins gol pe
patul de moarte
Așteptând să i se așeze pe frunte o coroană
împletită din crini
Nimic mai sfânt
Decât să privești o frunză ce plutește prin aer
Și cade așezându-se pe sexul iubitei
Nimic nu e mai sălbatic și mai mareț ca un poet
Ce își violează propria poezie
Cu paloșul unui silogism de zăpadă.

SANDU A. BĂBAN

Sub pleoapa ochiului

Cu palmele crăpate de buzele tale
Mângâi copacii scrijeliți de vânt
Diamante, safiruri și opale

Ferică de cel sărac
Că cela va vedea împărăția cerului.

Mi se îneacă-n ultimul cuvânt
Nu încerca amăgiri deșarte
Departă visul se strecoară-afără
Îmi duce gândul mai departe
Să-l reînvie într-o vară
Murim, murim îmbrățișați în vis
Tristețea unui gând ne înconjoară
Sub pleoapa ochiului închis
Visăm la dragostea primară

ALEXA GAVRIL BÂLE

Muzeul de aer

Lui Dumitru Rusu

Lumina!
Ei astă văd Măria. Ta
dar pe cealaltă parte
roade întunericul
o clipă numai
pe ramuri
stolul obosit
și dimineața
rămâne
un muzeu de aer

GAVRILĂ BILAȘCU

*
Soarele a ars într-o clipă, dar
umbra lui cutreieră nemargini,
cum nostalgia
sufltelele noastre

GEORGE BOCŞA

Fanii lizierelor

Femei despletite își dau drumul
cu ochii închiși
de-a lungul rafalelor
de ploaie
cu soare
în bătaia brizei uitării.
Cine până la Rilke nu și-a aflat un reazem
nici nu-și mai caută.
Bâtlani hilari cochetând cu culorile
curcubeului vraite.

ION BOGDAN

Babele

nu le ghicește nimeni chipul că și par
o taină neștirbită sub năframa vremii
cerul e-un văl albastru de tipar
bun să le-ascundă-în carnea pietrei viermii
sună în van și vorba ce și-o spun
șoptită bârfă de pe vârf de buză
cuvântu-îl fură vântul

un lăstun

ce-în pletele de piatră se amuză
din hora lor tenace și tăcută
ba de plictis ori poate dor nestins
cea mică s-a desprins ca să se mute
și-în ochii-i să cuprindă înalt semețul Sfinx
e-atât nesațiu-în golul ce se cască
în preajmă-le în umbra lor ciudată
vultur de foc cu aripi de cremene și iască
e soarele ce vine zorit să le mai vadă

GEORGE BOITOR

Terifiantă

Se deschide o ușă de piatră-ntre noi:
Toate sunt cum le știu, cum le știi.
Liniștea-și dansează cețosul contur...
Scrinul e mai negru puțin, masa
Mai scundă, mai albă, mai rece.
Ramele s-au subțiat. Portretele țipă -
Dar nici unul nu are aripă.
Pașii prin casă răsună aproape la fel,
Numai cuvintele mele par mai străine
Lunecând alături de țel.
Toate sunt cum le știi. Obiecte
Care nu pot să umble, să zboare.
Scrinul, și masa, și lămpile mor
Căutându-te fără somn, fără zi.
O tăcere nebună se adună în ele.
Desfăcute în fibre, sertare, surcele,
Însingurate încet obiectele mor
Alături de, nescrise, poezile mele.
Iar noi murim chemați de moartea lor.

LEO BORDEIANU

Natură statică

O lebădă albă
câteva portocale

o lămâie
un cuțit
un pocal cu cel mai bun vin roșu
care îți place ție
și câteva cuvinte
balansând
pe muchia mesei
între picăturile de sânge

IOAN VASILE BOTA

Poem acid

nopțile
îmi aleargă irișii în zale
pe poarta ta
acel poem acid
numai luna cade
în lupta taurului
din arenă
celealte sunt patimi
mai înaltă Doamne
lumina
ochii tăi
rătăcesc Steaua Polară

tot mai aproape
de stele
murim

RODICA BRAD PĂUNA

umbra cuvintelor

și vocea noastră se izbea de pereți
ca și gloanțele lăsa urme scobite
și-nfocate
era un mare mister ce ne epuiza
eu și mai mult rosteam cuvinte șiruri întregi
stoluri grăbite
bănuiam că intru în dicționare secrete
numai ce le auzeam
fălfâind ușor
și pe dată se făceau nevăzute
acolo niște oase păreau
și-n preajmă morminte

LEO BUTNARU

Cernobâl

“Niciodată” primăvara “nu fu mai” radioasă
“sufletului nostru” radiat “de moarte” - scriu

*Am o găină pestriță,
Duce vestea în Bistriță.*

în vremuri când
în textualism năpărlesc ghilimelele
când maeștrii de virgule rămân şomeri
și când poeții au (unii) (alții nu au)
nevoie de o nouă încolonare vertebrală
această dihotomie colegială întâmplându-se din
motivul că este aproape același lucru
să ţi se dea loc între cuvinte
printre cuvinte
sau în cuvinte – pretutindeni tăcerea
e cea mai mare
și totuși
din adâncuri vom striga către Tine, Doamne!

MARIUS CABA

Poem de sămbătă seara

Cu glezna ta
ai strivit gâtul amforei
și amurgul s-a prelins
cu sunet de lentile
pe dinastia frunzelor
poetul vine
și pleacă
sub aripa invizibilă a secundei
cuvintele lui
rămân pe masa noastră
ca o pană de înger
țipând.

NINA CABA

Noaptea de tinichea

Somnul incert ca o piatră
romboidală
care plutește
o clipă
pe apele unui fluviu necunoscut
să supraviețuască acestei
contemplații
și cu un ultim efort
să-ți fotografiez
respirația.

IOAN CĂLĂUZ

Dangăt

E dangătul acela de clopot
parcă bate a oală spartă

Ferică de cel ce și-o luat
Ce și-o dorit.

a murit un poet

nu e nevoie de întristare
oricum în urmă
nu a lăsat multă durere

doar câteva cuvinte
despre care Dumnezeu
vorbise foarte demult.

CIPRIAN CHIRVASIU

Moartea – schiță de portret

Vine noaptea,
bate-n clopot
cu un băț de crin aprins,
uleioasă,
intră-n casă,
pas de linx,
mă sărută bland pe trenuri,
pe goblenuri,
cu o gură de nisip,
o sahară plângătoare
mi se cere
printre gene
și visez, visa-m-aș dus
c-am apus,
c-am fost,
că nu-s.

DANIEL CORBU

Clarviziune obscură

Într-un oraș obscur într-o clădire
obscură
la etajul cel mai obscur
locuiește un poet obscur
care publică versuri obscure și publică
la edituri obscure cărți obscure
pentru cititorii cei mai obscuri.
Din când în când critici obscuri
publică cronici obscure
în reviste obscure
din orașe obscure din Europa
sau din alte continente
la fel de obscure
pe o planetă obscură
dintr-un obscur sistem solar
aruncat pe o ramură obscură
a unei galaxii obscure dintr-un univers
de o absolută obscuritate.

MIRCEA CRIŞAN**în alb**

Mă ţin cu dinții
de decorul trupului meu
literele mă fac să strig
cum pot pietrele răbda
să fim atât de singuri

NICOLAE DABIJA**Poem**

Doru-mi-i de Dumneavaastră
Ca unui zid de-o fereastră.

ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ**Dormi în pace, Doamne**

(în România)

în România aceasta prăfuită mereu de ciudate tranziții
unde o Golgotă își caută Transilvania natală
unde L-am văzut pentru prima dată pe Iisus răstignit
pe cele nouă brațe ale crucii
în România copiilor închiși în mari recipiente cu
alcool metilic
în România însângerată de capetele căzute sub incidența
intimelor ghilotine
în România aceasta fără răspuns și interioară ca o
lamă de cuțit strecurată în sistemul psiho-somatic
al europei
în România călugărilor grăbiți și-a familiilor de cuvinte
sărmâne
cu mâinile la spate trăiesc eu
ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ
născut la 4 august 1968

ZAMFIRA DEAC**Steaua**

Lui I. B.

Sfântă
în marea-ți lucire
Tu,
început și necuprins.
Ești viață
și lumină
Atinsul

rămâne părere
Undă de dor
al ochiului închis
Abia apari
și te îmbraci în vis.

VASILE DOBRA**Visul**

Un plai de mit cum altele nu-s
un baci în bătă rezemat
colea la stână mai în sus
ascultă cerbii cum se bat
pentru o ciută ce s-a dus
Între coarne stele sting
vechi felinare ce-au apus
pe pânza neagră de paing
mai târziu nebună luna
tainic dezgolindu-și sănii
arși de doruri pământene
cade-n ciatura fântânii.

GELLU DORIAN**Poesia**

Toți au văzut-o frumoasă,
alergând în străie de femeie la lucru,
au privit-o până când silueta ei
lua forma lunii;
până acolo doar unii ajung...

IOAN DRAGOŞ**Tăișul miresmei și oglinzi înverzite**

Măsura vieții mărunte,
la fel de departe de ea
ca mila de bocet. Dincolo
de sunet, un musafir
care parcă n-a fost niciodată
cuvântul care lipsește.
Prea greu cântărește uneori
tăcerea voind să înțeleagă
aureola din jurul unor fructe
într-o vară îngăduitoare.
După cea dintâi mirare
mergeți și luați
tot ce râvnii din oglinzi înverzite.
O nemeritată iertare
ne dăruie anotimpul
și tăcerea tot mai departe...

*Par roșu
În gaură neagră.*

ȘTEFAN AUREL DRĂGAN

Spre creștetul vârstei

Ziua coboară din podul casei
în coarmele vitelor,
în nările foamei,
somn și trudă se aşează la pas netulburat
până la roata genunchiului
când furtunile săngelui scapă prin durere:
picuri grei peste gândul pâinii
neodihna copacilor,
prin oase, spre creștetul vârstei...

mereu se ceartă înălțimile
între lumină și ger.

Pulbere indecisă -
aerul se zbenguie între celule,
fir pentru încercarea ochilor.

AUREL DUMITRAȘCU

Anul cel bun

Anul în care mori e anul cel bun. L-au așteptat și alții
s-au rugat pentru el au vrut să îl ia înainte însă
tu ai ajuns liniștit în inima lui. Mai ales ai vrut
să petreci cu femeia. E anul cel bun! În timp ce-și
despletea părul în vagi rotocoale de fum. Aveai haine
bune chiar obiceiuri bune de a purta haine bune –
ai ales
din fiecare pe rând – în oraș ploaia zarva din dricuri.
Și n-ai mai ieșit atât surâs împreună cu vinul roșu din
căni. Pe urmă n-a mai adăugat nimic. O fetiță oarbă
cânta la trompetă pe zid.

IOAN FLORA

Când se îngână ziua cu moartea

Tu strecori printre degete cele douăzeci și şapte
de mărgele turcoaz dintr-un sirag circular, imaginând
o gaură neagră într-o lume ideală,
întorci pe toate fețele silogismul cu pasărea necămilită
sau cămila nepăsărită
(Ave, palatinus Moldaviae! Ave!),
stârnești volbur în Cetatea Epithimiei, înghețul.

Mi se scurg
printre degete mătănii de piatră seacă și aștept
să ningă.

Fă bine
Si așteaptă rău.

Povârnișuri sinucigașe se-nghesuie la geam:
e clipa când se-ngașă ziua cu moartea și *limba spre
închipuirea cuvântului*
nu se mai ajunge.

RADU FLORESCU

poem în februarie

cine să știe de mine, da, cine?! tu stea
rămuroasă adâncită în praf și pulbere ochiul
tău mineral azi patru februarie clipește greu
în trupul meu. ce dragoste mare ce minune acești
cai verzi pe pereți.
te vezi între câteva bețe de chibrite străluminat
obosit parcă
cine să știe de tine?! departe în câmpurile
ascunse ochiului rosa canina se înalță la cer
puțin mirat puțin copleșit se naște poemul
el însuși între viață și moarte.

LUCIAN GEORGIU

când

când vei cădea într-o zi obosit
cu pieptul zdrobit,
de stani,
de bolovani,
de mizerii,
de ani;
scoteți-mă în lumină, afară, în soare,
să-mi fie sfârșitul și moartea sărbătoare.
Destul m-a apăsat întuneric treizeci de ani,
destul m-au zdrobit atâția bolovani,
lăsați-mă să putrezesc în lumină,
iar clipa morții îmi va fi
cea dintâi clipă de
odihnă.

(Din volumul inedit "Lăsați-mă să putrezesc în lumină")

ANGELA MARINA GLODICI

Între mine și voi

Între mine și voi
e un vers ce ne leagă
într-un lanț de nestins
dintr-un foc sacru de rug.
Între mine și voi sunt ochi
ce iubesc lumina din ei,
ca o rugă.
E un legământ de iubire ce-nseamnă ceva...
ce nu-mi vine de plâns,
a spune.

PETRE GOT

Dans

Mi-au intrat stelele-n casă
Şi-mi dansează lin pe masă;
Una s-ar dori mireasă.

Cerc de vis şi de uimire -
Pot să ajung în ceruri mire?

Sufltelul să se răsfire
Ca o tandră amintire...

FLORIN GRIGORIU

Doină de gospodar

Eu? Îmi îngrijeam grădina!
Când veni. Mi-l bată vina!
Şi-mi ceru, ca om sărac,
Loc de mas, la foame leac,
Şi i-am dat, de-o-mbucătură,
Apă rece și frigură
Şi plăcinte, mai fierbinți,
Pe ştergarul din părinți.
El mâncă, bău, mai vru,
Dar plecat nu se dădu
Şi-ncercăi cu binișorul
Să-i spun unde-i drumușorul,
Poate are treabă, zor
Pe drumul drumeților;
El că nu, c-aici e bine
Şi mi se luă de mine,
Că tot zice că-i a lui
Din ograda un gutui,
Pom cu floarea jarului,
Semnul meu hotarului.
Greu mi-a fost cât am răbdat
Până l-am văzut plecat;
Obosii, mai şi murii,
Sub gutuiul cu flori mii.
Doamne sfinte, ai habar
Ce se-ntâmplă la hotar?

IOAN HADA

Cuvântul din poem

Duioasă secundă
Jumătate timp
Jumătate lumină

IRINA HAPCA

*

Ce m-aş face
fără voi cuvinte?
Cum aş putea
dialoga cu Dumnezeu?

NICOLAE HERTEG

Geneză

Când s-a născut sărutul
Fecioarele s-au stins...
În măduva luminii -
Semințele virgine
Au împlinit porunca -
Un astru s-a aprins!...

ION IUGA

Povara umbrei

În zori de zi mă striveşte mereu
povara umbrei
nişte bufniţe albe-mi atârnă pe mâini
prin întunecate oraşe
încerc să le vând
târgoveşti fără umbră
se-nghesuie ca-ntr-o arenă de circ
fără ca nimeni să-mi cumpere-aceste
păsări ciudate
eu cresc mereu
sub povara umbrei
în lumina ei se-adună lume, lume
ca frunzele pe-alei în octombrie
numai albinele-mi înțeapă umbra
şi-şi continuă zborul
peste capul lui Dumnezeu îngenuncheat în iarba
ca-ntr-o uitată fabulă
mă striveşte povara umbrei

SIMION IUGA

caniculă

umbre, umbre
aerul străveziu de atâtea
raze ultra ori violete

O sută de frați
Într-un brâu legați.

ușile se deschid altare
cu smirnă și sete

treceți suflete
hai, treceți
hai...

NINA JOSU

Izvorul viu

Privești din nou la cerul
De ochii tăi ascuns,
Vrând să-i pătrunzi misterul,
Ci el e nepătruns

Atâtă timp cât vrerea
Acoperită ți-i
De teama și durerea
Din orele pustii.

Să nu te prindă frigul
De suflet depărtat,
Nu căuta câștigul
Ci gândul cel curat.

Nu te-amăgi pe sine,
Spunându-ți că-i târziu,
Căci curge-acum prin mine
Izvorul veșnic viu.

ȘTEFAN JURCĂ

Descreșterea zero

Copacii nu pot crește până la cer.
Mai rămâne loc pentru păsări
Să-și hotărască în voie zburarea
Și loc pentru vânt mai rămâne,
Loc pentru nori,
Nestingheriți de frunze să-și cearnă
Ploaia și umbra...
Dar mai ales pentru soare,
Văzduh necuprins mai rămâne,
Văzduh necuprins.

BETTY KIRCHMAJER-DONCA

Împreunare

Liană m-aș naște
pe truchiu-ți năpădit
de rod, de iubire

Frate, nefrate,
Brânza-i pe bani.

trupul tău l-aș numi
doritor în neștire...

Lasă-mă, deci.

Ne-am hrăni
din aceeași sevă

în veci.

DOREL MACARIE

haina face sperietoarea

sperietoare în lanul de cânepă
îmbrăcată după ultima modă
scenă pe care fără frică bărbătușii
desfașoară ritualuri de împerechere
liniștiți și sătui de semințe
mereu alții din alte specii
mai pofticioși mai bătoși

sperietoare pe stradă omul în zdrențe
om în lanul de cânepă
sperietoare în haine de gală

ȘTEFAN MARINCA

uite ți-am spus fetele au buzele roșii

și – dar să nu mă spui la nimeni – la toate
li se umflă pieptul
două bube mari le cresc pe piept
și vezi nu mai vor să se joace cu noi

uită-te la cornelia
are pielea aaalbă și glezna subțire
de ce își ține mâinile în poală
vezi nici tu nu știi

de-atunci stă aşa dar mie nu-mi pasă
deși azi îmi place cum și-a pieptanat părul
și uite genunchii îi sunt albi ca un ou
și de ce ea n-ar respira un aer de aur
și de ce ea stă supărată ca stelele ziua

VALERIU MATEI

Regele tobelor

tobele verii s-au umplut de șopârle,
domnule Tobeas, rege al tobelor,
alunecă peste ramuri, peste frunzele crude
în țara ta unde-arbuștii dau cerului sfărle

bum! bum! - dar ecoul nu se aude,
bim! bam! - ritmul lor nu mai sperie câinii,
pământul, ierburile-s șlefuite
de reptilele vechi ce-au clădit scut sonor
din oasele lor deasupra țărâni,
domnule Tobeas, rege al tobelor,

viața și moartea-și zidesc piramide
și înspre tronul tău fragil și înalt
desertul de lespezi albe se-ntinde
și-n brâul de calcar arbuștii scunzi mor,
domnule Tobeas, rege al tobelor,

În zadar cu-nfigurare bați alarma câteodată
tobele sunt cu șopârle, linse-n goana lor ciudată,
sunetele migratoare se sufocă-n carnea lor
și tăcerea foșnitoare a mișcării lor cuprinde
țara ta învolturată de-un atât de trist decor,
domnule Tobeas, rege al tobelor,

prin oceanul de căldură-al verii într-un lent declin
caravana de șopârle te va duce fără tron
pe oglinzile împietrite ale tobelor dospite
către zgura rece-a toamnei cu orizontul ei senin,
rege-al tobelor, mărite, acest drum e-un mare chin.

ION MIHALCA

Chemare

Bat clopotele
La Apșa de Jos
De peste vremuri din
Alt veac
Ne cheamă
Să ne încinăm
La fața lui Christos

Bat clopotele
La Apșa de Jos
Din alt veac

Cineva a murit
Un mort ca o păpușă de lut

Bat clopotele

NICOARĂ MIHALI

Fecioara pământ

Am îndrăgit-o ca și pe acest pământ
Pe care calc zilnic și-mi dă siguranță
Am știut că va rodi înainte de nuntă

Ca pământul înainte de ploaie
Mi-am ocupat ochii cu imaginea ei
Ca un orizont nesfărșit
Era o împlinire înainte de vreme
Era o clipă eternă
De puritate și iubire
Înainte de plecarea mea în pământ.

ALEXANDRU CRISTIAN MILOȘ

S-aud iar pașii ei

S-aud iar pașii ei prin casă
Noaptea târziu, în zori, devreme,
Trudind din greu să-mi știe cartea
Plină de Învieri și Semne.
Mă doare-absența ei ciudată
Poate-i prezența nevăzută,
O simt mereu în prejmă-o simt
Parcă n-ar vrea să se audă,
Lumini aud cu glasul ei
La fel cu ochii ei duioși,
Azi de Florii, singur cu toți,
Cu morții vii, cu viii morți!

S-aud iar pașii ei prin casă
Noaptea târziu, în zori, devreme,
Plină de Învieri și Semne
E-nseninarea mea frumoasă!

CAROLINA MOIȘ

*

Ajută-mă,
Pășesc încet
pe o plapumă de gând.
Pășesc ca pe
o iarbă moale de dor.
Mă tem să nu
trezesc pe cineva.
Simt un suflu
cald alături
ca pe o minune:
uneori e bland,
dar mai mult disperat -
fără putere,
fără foc.
Și în acele clipe
mă vreau furată
de-un vis neprihănăit
și curat
ca o lacrimă
din ochii nouului născut.

*Bumb de aur
Pe ptele de taur.*

GHEORGHE MOIȘ

Hartă de contur

Fața tatei,
față de plugar,
e o hartă de contur:
linii – hotare
între nenumăratele lacrimi
și neînsemnatele bucurii;
linii – hotare
trase
cu muchia stelei de veghe;
linii – hotare
ca niște nedescifrate săgeți
pornite cine știe unde...

VASILE MORAR

Ca litera de carte

Întind cireșii steaguri mari de pace
prin satele lipite de pământ,
împachetată frunza-n carapace
de muguri scurși cu nările în vânt;

Și pe retină cad culori mai pure,
un verde crud și cald și nesfârșit,
pădurea se desparte de secure
iar colțul ierbii-i lamă de cuțit.

Spre soare urcă sevele. Lumina
se mai lătește încă cu un ceas,
în lucruri trec și sevele și mâna.

Spre aur grâul mai pășește-un pas,
pământul dând iar iarna la o parte:
e cald și sfânt ca litera de carte.

GELU MORARU

Neputință

Dau buzna în pântecul mamei
străbat un acvariu
ies în partea cealaltă.
Un pește-ntru maxilare:
auriu, alunecos, scârbos.
Phui.
Trupuri de pești, cu plete de bronz
învesmântați în platoșe solzoase,
scarabei scăldăți în colb de aur.
Ăștia da.
Cu totul altceva.

Frica-i bună,
La omu sănătos.

ION MUREŞAN

O întâmplare pe care nu o înțeleg prea bine

(notă)

Mi s-a întâmplat, când cineva a avut ideea (generoasă? Năstrușnică?) să fiu invitat (într-un grup de poeti) să citesc poezii la Gherla, în încisoare, în fața deținuților. Dorindu-mi pe drum ca "drumul să fie lung" (iar Kavafis) am ajuns. N. Steinhardt scria că încisoarea a fost cu mult mai ușoară pentru cei care știau multe poezii. Dar nu sunt încă lămurit dacă nu cumva este rușinos să spui poezii în încisoare fără ca să fii tu însuți închis. Până la urmă starea sufletească mi s-a limpezit și cred că efectul a fost binefăcător: în timp ce lecturam poezii în fața deținuților am avut deodată sentimentul că particip la organizarea unei mari evadări.

VIOREL MUREŞAN

Fragment

o pereche de șerpi și o pulberie pe deal
din când în când și un om
care aduce câte un anotimp într-o cușcă
și o carte de j. l. borges mângâindu-și
lamele prin intunericul casei
și sufletul meu încet
se acoperă de furnici

VASILE MUSTE

alergătorul

lui Radu Săplăcan

deasă pădure de trecut mereu
pe dunga serii roată viața lui
și alta Luna un alergător un
tânăr derbedeu de va greși
nu-i dați pământul prea deselenit
el încă urcă muntele spre sine
vă va ierta că prea mult a iubit

dar graba asta nu vă aparține

MIHAELA OLTEANU

Transformare

Sătul de viață
sleit de puteri

singur
artistul privește împrejur
pentru ultima oară.

Își alungă sentimentele
la capătul lumii
apoi
se transformă-n robot
pornind bătălia
împotriva tuturor.

LUCA ONUL

Ciocane diafane

Știu, voi tăia fereastră
În limpedea țărâna
Cu sapa ta albastră
Ce-ți fulgeră în mână.
Fereastra ta va duce
Spre-o rază de lumină
De unde-o albă cruce
Va trebui să vină.
Ca trupul să-ți sfîrșească
În limpezi, vii, piroane,
Cu jeturi de lumină
Ciocane diafane.

VASILE PAŞCA

Geneză

Două raze țâșnice din același tăinuit izvor
Străbatem paralel veșnicile
Într-un cromatic clinchet sonor,
Și cât de aproape ardem
Iradiind de dor
De-a ne uni pe veci nemărginirea!

COSMIN PERȚA

Confesiune 7

Privind în ochi oglinda
ai senzația cunoașterii reflecției.
Se smulge din tipăt femeia
și cântecul ciorilor
se aude tot mai slab
în ecoul fântânilor,
în căutarea lui Freud,
uitat undeva
între puful porumbeilor
și distanța până în stradă.

LUCIAN PERȚA

Rondel destabilizator

Ne-am aşezat primarii. Gata!
De-acum la treabă, rog frumos,
Apuce fiecare-un os,
S-a terminat cu ciocolata!

(Cum bine-a zis odată tata)
La muncă deci în marș voios
Ne-am aşezat primarii. Gata!
De-acum la treabă, rog frumos.

Să mai muncim la întors roata
Acum fiind sus, nu-s de folos.
Să ne gândim cum îi dăm jos:
Eu iau cazmaua, tu lopata...

Ne-am aşezat primarii. Gata!

NICOLAE PETRICEC

Olarul

Ulcioare nu se mai pătrund în forme,
olarii s-au înstrăinat de roată,
iar mâinile le-au devenit informe
nici lutul nu mai e ca altădată.

Va curge râul dulce, astă-noapte
plopii au mugurii plezniți.
Urma brândușii inflorește-n omătul
celor ce încă nu au fost treziți.

Cine va pune semnul de-mpăcare
pe trupul florii săgetate, dornic
să vină, cu surâsu-n buzunare...
când pe nisip adoarme o limbă de ceasornic.

IOAN PINTEA

tot ce este stăpânește peste

tot ce este stăpânește peste cele ce sunt
neputință e trupul desprins de sine
sufletul
îl ridică în duhul sărgitor
datu-i-s-a
această petrecere în cele de deasupra
tăriei fericite hrană aleasă
pentru a purcede mângâietorul

*Ce-i mai dulce decât dulce,
Nici pe talger nu-l poți duce?*

adevăr cu călcâie de foc peste buzele arse de sudoarea frunții

la început n-ai fost tu
peri arhon mulțumește
ești un dar pe
care-l aşteaptă mâna stăpânului
îndărăpt

ALEXANDRU PINTESCU

Semnal

Știi ce se va întâmpla dacă vei trage semnalul și timpul se va opri alunecând de pe șine, deraind în zgomot de fiare, agresându-ți celulele dornice de eternitate, lăsându-ți gustul spaimei în toți porii, senzația friciei în papilele gustative, cetluindu-te în clasoarele melancoliei. Uîți repede ce se se întâmplă, frigul te cuprinde încet de la cap la picioare, trupul îți este invadat de raci minusculi și simți cum foșnește iarba de mare din sofa ce se prăbușește sub tine...

GHEORGHE PITUȚ

Cam atât

Ce straniu galopează pe dealurile din Ardeal furtuna, părinții fug spre casele care o iau din loc, se crapă coaja norilor și apele greoaie vin cu capăt ca șerpii altor ere - brazi de nimic împinși de bolovani, scroafe cu dinții-ntorsi înoată cu purceii spânzurați de țățe, cerbii loviți de răsuflarea lupilor își rup de trunchiuri coarnele - se încâlcește lumea aşa ca la-nceput; auzi cum putrezește steaua la care te-ai gândit o clipă.

Fuge
Ca iepurele.

DORIN PLOSCARU

femeia cu pâinea la piept

strada în noapte-și expectorează bolnavii, bețivii, cerșetorii pe trotuar femeia cu pâine la piept cu sănii alăptând parcă pâinea alăptând parcă strada în noapte.

GHEORGHE POP

Mielul

Înaintemergător al primăverii Îmbrăcat întru neprihănire Cu brândușile, cu ghiocelii Coboară-n lume pace și iubire.

IOAN Es. POP

auzisem că unul din vărai, chiar de la mine din vărai,

a descoperit gena morții.
nu a nemuririi ci a morții.
cea care, când ai început să dârdâi,
paralizează dintr-o dată spaima
și te ferește de groaza vieții de dincolo,
când ești pe cale să pleci.

am dat fuga repede-n vărai
să-l întâlnesc și să-mi rezolv
spaima de moarte, dar
era luni și ăla plecase la
târg la şomcuta, aşa că

l-am plătit pe unul cu mașină
să mă ducă la şomcuta.
muream pe mine de spaimă că voi muri.

vezi bine că ăla nu era-n târg
în şomcuta, dar mi-au spus
că s-a dus la baia mare, unde
cartofii se vând mai bine,

ăsa că am pornit spre baia mare.
spaimă crescuse pe mine cât casa.
și dă-i prin baia mare și caută-l
și până la urmă unul a zis
că s-a dus la crâșmă să se-imbete

și bate tu toate crâșmele și a treia zi,
când l-au adus acasă, avea
mațele peste el
și mașina nu mai voia să pornească.

CRISTIAN POPESCU

Ultimele

3. Bineînțeles: cea mai mare plastografie, cel mai stupid fals în acte publice este certificatul meu de naștere. Și bineînțeles el nu va deveni legal decât atunci când va ajunge certificat de deces. Eu, unul, n-am găsit încă grozava pedeapsă pe care, întreagă, o merit pentru această flagrantă ilegalitate în care exist. Și cer mereu, ca măcar în cazul meu să se facă odată și-odată dreptate. Schimb 255 de certificate de naștere pe un singur, cu adevărat autentic, certificat de deces.

Într-o zi chiar am zburat cu avionul. Deasupra tuturor locurilor în care vreodată am fost, deasupra tuturor oamenilor cu care vreodată am vorbit, deasupra tuturor lucrurilor pe care vreodată le-am privit sau le-am auzit. Într-o zi chiar am zburat cu avionul și nu am aruncat nici reclame, nici manifeste, ci numai, pentru toate, certificate de deces. Fiecărei țigări, fiecărei cești de cafea, fiecărei farfurii cu mâncare, fiecărui pahar cu vin, fiecărei zăpezi făcute noroi la mine sub picioare, fiecărei foi pe care am scris, fiecărei aşa-zise iubiri – pentru toate aveam demult scrise certificatele de deces. În locul numelui meu, în certificatul de naștere, trebuia scrisă o rugăciune, trebuia scris **Tatăl nostru**, trebuia să scrie **miluiește, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu**. O viață fără naștere, fără copilărie, fără tinerețe și fără bătrânețe. Numai atât (opere și biografie complete): un simplu certificat de deces.

MARIN PUNGĂ

copacul

să nu mă cauți
niciodată acasă

mă găsești doar
la rădăcina
copacului

în tulpina lui

în crengile lui

în frunzele
și umbra lui.

IOAN ROMEO ROȘIIANU

Sărut zâna tăcută a morții

Sărut zâna tăcută a morții
sânul ei are contururi de buze
pe sfârcul de șoapte-nmuiat
sărut o tăcută muiere-n murire
și-n sânge îmi crește o liniște rece
paharul cu viață-i golit până la fund
păcatul de-a fi se răzbună pe carne
lumina se stinge-n luceferi și-n lut
pasul meu își îngână cadeanța.

Sărut zâna tăcută a morții
pieptul ei tresaltă de patimi ne-nvinse
ochii ei mă poftesc între cețuri
acolo unde somnul nu se mai sfârșește vreodată.

DUMITRU RUSU

Suflete, ce plângi prin ierburi

Suflete, ce plângi prin ierburi,
Liniștește-te și stai,
Acordează-ți strunele,
Strigă-ți duios numele -
Să se-audă de departe
Că ești grav, că ești pe moarte;
Și mai spune-le că ești
Cu-ale tale aripi frânte
Și că-n vrute și nevrute
Vor fi și povești mai multe
Și-n poiana de cuvinte
Se va ține-un sfat ca lumea,
Iar destinul – prag și punte,
Să se-adape-n doruri multe
Pentru cine vrea să asculte:
Vorbe dragi și vorbe-n inimi
Cu petale-n loc de rău
Și iubiri spre Dumnezeu...
Denver, 22 martie 2004

ADRIAN RUSU

Vorbe XII

În amurg
clopote de stele
se vaietă.

Pământul se târăște mai greu
cu-o frunză: cu mine.

*Am o zadie mnerâie
Plină de păzdărie.*

VALERIU SABĂU

Umbra generalului

în memoria lui Radu Săplăcan

tocmai când învățasem
să despart
frica de teamă
am căzut într-un somn cu margini
înguste

de curând generalul părăsise
camera fără ferestre
însoțindu-și oștile
pe Calea Lactee

totuși odaia nu era pustie
în locul geamurilor
crescuseră flori de leac
și-n mijloc
se înălța o umbră vorbitoare

împrejurul clădirii hăldauiau
anotimpuri
fiecare cu mireasa lui
(numită prin ordine scurte
de către generalul exilat în
Ceruri)

Poiana Novăț, 6 august 2003

RADU SĂPLĂCAN

stranie înghețare

bătrânul corăbier cioplește din nou:
o cârmă -
azvârlit peste bord de atâta ninsoare
cioplește din nou:
cătușe -
neprețuite daruri, lăzi de safir zboară spre adâncuri -
jos, într-o barcă cu vâsle, bătrânul corăbier
cioplește din nou:

un somn de pământ.

NICOLAE SCHEIANU

Generalul și enoriașii

Lui Radu Săplăcan

Puțini sunt cei care i-au văzut aura
și înăuntrul ei – disperarea
lor nu le mai trebuie bănuți pentru vamă
lor nu le mai trebuie flamuri
viața lor e doar o pată de tencuială

Fuge ca dracu de cruce.

prin care se vede un cer absolut luminos
prin care poți pluti ușor deasupra lumii

el zicea adesea:

bătrâne hai să te plimb cu ozon-ul la Făina
să vezi și tu livada roentgen ce dă în floare exact
la cinci minute după ce cântă cucuveaua pentru toți
mai ceva ca maria callas

hai să le dăm la ungurii ăia de ozeniști una în barbă
după cunoscuta metodă de jos în sus

el șade sub streșina unei bisericuțe
unde a desenat de copil o trăsurică și niște cai negri
la picioarele sfinților
și numai când vine crivățul cel mare
care bate cu fulgi de cenușă
se mută în munți la Novăț

MARIN SLUJERU

La cer

nunți zile de naștere înmormântări
- stau în umbra mea,
nu mă mai duc

mari semne se petrec
- spun cei ce ies
noaptea buluc la cer

CASSIAN MARIA SPIRIDON

Ceas oarecare

o floare în piept
un vierme zidit în cuvinte
un cântec/un zvon prea uman
un spasm al Oceanului
roșie umbră
un Om

pe când împlinise 30 de ani
o vârstă când cenușă
pre limba mea se-mpietrise
înotam prin Oceanul de purpură/gol
tânăr la trup și la suflet
un Om

ION STEPAN CREMENEANU

Sat maramureșean

Ținuturi de ținut aminte,
virgine-n obicei străbun,
nealterat.

Aici e totul ca-nainte,
de-a pururea
și-n veci comun,
de stricăciune necălcăt.

Christos se naște mai frumos
în fast și...
parcă-n altă lume.
Chiar în icoane-i bucuros
și mult mai viu,
pe plaiul cast.
Cu brazi, coline și alune.
Ținut de stele căutat,
cu soare-n porți, ce nu apune,
cine-l pășește-i fermecat
ca de-o minune
prinsă-n nume.

RADU SUCIU

Sunt

dimineți în care
răcoarea ca un lied
șoptit
te electrocutează
definitiv
înghetând răni din care
mierea
nu mai pâlpâie
pierzându-te...

GEO ȘERBAN

Poem

Vinovată, vinovată, vinovată
de trei ori
vinovată

prima dată dimineață
a doua oară amiaza
a treia oară seara

era o stea
ce reproşa altei stele
că nu e stea

ION ȘIUGARIU

Poetul

Pădurea povestește zărilor încet.
Toți arborii și pietrele ascultă mut.

- O, cine-ar fi crezut? O, cine-ar fi crezut?
Copilul ăsta singuratic e poet.

În fiecare zi îl văd trecând pe-aici,
Cu moartea, ca o soră, pe sub crengi de-alun.
Și e atât de bun! Și e atât de bun!
În plete poartă frunze, galbene panglici.

Dar prea în ochii lui mirați e fulger mult;
Și prea e mare tunet în tăcerea lui.
O, cum aş vrea să-i spui! O, cum aş vrea să-i spui!
În fiecare seară sufletu-i ascult.

Târziu îi face luna albă semn discret.
El pleacă printre stele meditând tăcut.
- O, cine-ar fi crezut? O, cine-ar fi crezut?
Copilul ăsta singuratic e poet.

SIMION ȘUŞTIC - COMAN

Rozavlea

Aici feciorii dorm în temeliile casei
până se prăbușesc cocoșii peste ei.
Atunci își împlântă cuștile în lună
și-apoi trezesc cu cerbii izvoarele pe rând.
Unii își cioplesc dorul din tineri stejari
și-și spală securea dragostei în rouă.
Din fiecare stejar li se desprinde-o fată.
În satul meu diminețile se furișeză-n ulcioare.
Feciorii coborâți cu brațele în coase
se scutură de greieri și lună.

O săptămână de fete-i înconjoară seara
furându-le cuștile-implântate-n lună.

Aici feciorii dorm în temeliile casei
până se prăbușesc cocoșii peste ei.

VASILE TĂRÂTEANU

Sângerând

Ca-ntr-un lăcaș
cu două altare
unul - mai mic,
altul - mai mare.

Sufletul meu
tot învață
să zboare

sângerând
între două hotare.

*Ce trece peste apă
Și nu face umbră?*

CLAUDIA TOMESCU

Ecou

Trup îmbălsămat în piatră
de cântec – este ecoul
ce rămâne din dragostea
unei femei
la ţarm de mare
un cal îşi caută izvorul.

MARIAN NICOLAE TOMI

(nepotriviri 76)

lui Emil Cioran

“M-am plăcuit să calomniez Universul”
gândi gândindu-se
Gânditorul. Apoi muri.

Iar Universul deveni
încă o dată pe atât de misterios.
Şi de cinic.

VASILE TRIF

Fiul în risipire

Când lumea cu miros de cimbru
se sparge-n hăul mintii mele
mă simt asemenei unui fiu în risipire
ce poartă-n spate mii şi mii de cioburi
şi stau la colţuri de pieţe

Vând lumea asta ruptă-n mii şi mii de feţe
ce vă uitaţi aşa la mine
nu sunt ţinut
dau lumea asta toată
pe-o cruce
pe care n-am fost încă
răstignit

ECHIM VANCEA

Slăbiciunea făraşului lăsat sub cerul liber

am mâinile grele de înghesuala durerii
neputincioasă jertfă de miel
îmi măsoară adolescenţa mizând pe

Fă-ţi vara sanie
Şi iarna car.

cartea soților ce-au înfiat un copil
de parcă butucului îi duc eu dorul!
Voi vedea eu cât somn ați cheltuit
pentru a râvni la supunere!

Am curățat vedenia de metafore
şti-am arătat fotografia infometăilor
unui milițian suspicios

invidia se iscă din te miri ce
aşa că am cântărit oul
cu un cântar din pânză de păianjen
am reglat volumul aparatului tv
mi-am învineşti ochii să nu caşte
şti-am dat liber stafiei
după treizeci de ani...
curând a fost descoperită
evaziunea fiscală:
deciziile au intrat în criză de hârtie
sentimentele se împacă de minune
cu sănii demenți ai unei fete cumintăi

LUCIAN VASILIU

Arlechin

Se lasă umbra cu masca ei de fier
peste masca mea de ceară
N-a mai rămas nimic, din tot ce ai făcut!
(acestea îmi sunt dictate acum
la maşina de scris)

Timp în care se lasă umbra
cu masca de cenuşă
peste masca mea de ceară
peste gura de aur a schizofrenilor

Copil născut într-o seară cumană
rece şi ocultă, când se lasă umbra
cu masca ei de plumb
peste masca mea de arlechin palid şi gol

PAUL VINICIUS

atunci când nici wulpea nici weveriţa

dacă aş fi băiat rău
ti-aş spune că ai săni mici
că
(uneori)

îţi curge sânge din nas fără nici un motiv
(făcându-ţi buzele să se bucure)
că nici în pat nu te mai găsesc după ce îmi sting ţigara.
Dar cum băiat rău şi sunt

am să îți spun
că atunci când nu ești lângă mine
nu fac altceva decât să siluiesc lumea
cu asemănarea și puținătatea ta.

Dacă aş fi băiat bun
ti-aș spune că
numai câteva nopți în plus pe zi
alături de mine
ti-ar da un farmec unic
iar dacă ai mai și exersat puțin împărțirea la mine
fără zecimale

(din când în când
numai din când în când)
mi-ai deveni al dracului de inaccesibilă
pe internet.

Dar cum băiat bun chiar sunt -
aşa cum după vreo doi ani și jumătate
(bătuți pe muchie și pe asternut)
bănuiesc că ai aflat despre mine -
nu îmi rămâne altceva de făcut
decât să îți spun
că atunci când nu ești lângă mine
nu fac altceva decât să siluiesc lumea
cu puținătatea și asemănarea ta.

MIHAIL I. VLAD

Ars poetica

Murim câte puțin
într-un poem,
rătăcim o noapte
în vise,
uităm o neștiută
sau posibilă iubire.

Mai rătăcim
câte-o noapte
în vise,
mai murim
câte puțin
într-un poem
nescris încă...

IOAN VOICU

baladă la o tristețe

doamne, uneori ca o noapte mă întunec și m-adun
uitat sunt de vrajbă, nu iubesc tihna nicicum
în veci n-am fost iubit, nici tihnit
sufletul meu este și nu este acolo unde-ar vrea
facă-se voia tristeții prin toată viața mea.

GEORGE VULTURESCU

Principiul secetei

E secetă-n poeme
cădem pe lutul lor scrijelindu-l
cu unghiile
nimic semănat pentru noi
pe teritorii de anotimpuri și castele
pe teritoriul castelului K
vipia secetei ne-nconjoară

până departe am împins bornele limbii
am băut vinul tulbure al ritmului
am devastat arbori de fructe exotice
am rămas în şaua cailor complice cu zeii
hei, cum erau de înfloriți caișii

și erau de toate cuvintele: calde,
strepezite, arse, veninoase
și erau mai multe cuvinte decât poate
memoria reține
și erau mai multe cuvinte decât sunt necesare
într-o noapte de dragoste

dacă vei cunoaște o astfel de noapte
pieri-vor celelalte dinaintea ei

scriind întreținem seceta
în loc să punem mâna pe lopată
ca-ntr-un veritabil grajd al lui Augias

ION ZUBAŞCU

Omul antigravitational

chiar în hârtia pe care îți așterni cuvintele
și în materia neagră a oricărei litere
se deschide prăpastia unei complicate lumi
subatomice
în care te poți prăbuși cu întreaga ta inteligență și
nebunie
cum s-ar vedea vârful pixului scriind grăbit semne
pe suprafața hârtiei
din punct de vedere al unei particule elementare
aflată undeva înăuntru departe cândva
în insondabila adâncime galactică
a hârtiei de sub vârful pixului tău
și de ce să te sprijini să nu fii absorbit cu
întreaga ființă
în prăpastia ei neutronică?

Imponderabil pare că plutește trupul nostru
printre abile suprafete
nerușinantele obrazuri ale lucrurilor

Curelușă unsă
Su(b) pământ ascunsă.